

blevet beskattet og kun være i behold i boets midler med så meget lavere et beløb.

Hensynet til de i boet arveberettigede personer synes efter det anførte ikke at kunne påberåbes som en almindelig indvending imod den foreslåede udvidelse af beskattningen.

Såfremt de efterladte, som det navnlig vil kunne være tilfældet for ægtefælles og børns vedkommende, har været forsørgt af afdøde og ved hans død er henvist til de efterladte midler som grundlag for deres fremtidige underhold, vil en beskattning som den anførte imidlertid kunne medføre en forringelse af deres muligheder for fremtidig at forsørge sig selv, hvilket navnlig vil kunne gælde, hvor boets midler er beskedne, og ikke mindst, hvor afdødes indtægter i det væsentlige har bestået i arbejdsindtægt eller andre indtægter, som bortfalder i anledning af dødsfaldet. Bestemmelserne i §§ 65 og 73, stk. 1, om adgang for skatterådet til at tilstå ekstraordinær nedsættelse i indkomstansættelsen, eventuelt at lade denne bortfalde, tilsigter navnlig i sådanne tilfælde at undgå uheldige konsekvenser af, at afdødes indkomst før dødsfaldet inddrages under beskattningen, men er iøvrigt ikke begrænset til disse tilfælde og vil derfor, hvor der skønnes trang dertil, kunne anvendes også, hvor det drejer sig om beskattning af den under bobehandlingen indvundne indtægt.

Man har iøvrigt ved de relativt høje fradrag ved skatteberegningen, jfr. §§ 66, stk. 2, og 73, stk. 2, tilsigtet i al almindelighed at friholde boer med begrænsede indkomster fra indkomstbeskattning.

Forsåvidt angår den afdøde for det løbende skatteår pålignede skat, der jo i det omfang, hvori den ikke alt er erlagt af afdøde, fuldt ud skal tilsvares af boet, vil der i givet fald være mulighed for bevillingsmæssig lempelse efter den almindelige regel i § 235, stk. 1.

Som nævnt omfatter reglerne i kapitel 3 alle offentligt eller privat skiftede boer. Ikke mindst, hvor det drejer sig om offentligt skiftede boer, må det erkendes, at den foreslåede beskattning vil besværliggøre navnlig afslutningen af bobehandlingen, men man har som tidligere berørt i betragtning af de vægtige hensyn, der taler for de foreslåede regler, ikke ment at kunne lade dette forhold være afgørende.

I de hidtil gjorte bemærkninger er der set bort fra tilfælde, hvor afdøde efterlader sig ægtefælle. Forslagnets regler om disse tilfælde indeholdes i § 30, stk. 2—4, og §§ 69 og 75. For den del af det løbende skatteår, der falder efter tidspunktet for dødsfaldet, skal der, når den længstlevende ægtefælle ikke overtager boet til hensiddens i uskiftet bo, men der

foretages skifte, ifølge § 30, stk. 2, ske en delt opkrævning af skatten efter samme principper, som hvor der i begge ægtefællers levende live sker delt opkrævning af denne. Man har dog foreslået den modifikation, at den del af skatten, der falder på eventuelle med forældrene sambeskattede børns indkomst, altid skal opkræves hos den længstlevende ægtefælle, selv om denne er, hustruen. Børnene vil formentlig som oftest for fremtidige skatteår blive sambeskattet med den længstlevende af ægtefællerne, og det synes i det hele naturligt at lade den deres indtægt påhvilende skat for det løbende skatteår opkræve hos denne fremfor hos boet.

For skatteår, der følger efter det skatteår, hvori dødsfaldet er sket, vil den længstlevende ægtefælle i medfør af § 30, stk. 3, være at beskattes af sin indkomst af særeje og personlige rettigheder samt ved personligt arbejde. Omvendt vil dødsboet i medfør af § 30, stk. 1, sammenholdt med reglerne i kapitel 3, være at beskattes af afdødes indtægter. For fællesboets indtægt har man — se §§ 69 og 75 — valgt den løsning at lade dødsboet beskattes af hele fællesboindtægten — også den del, der falder på den længstlevende ægtefælles boslod —, medens kommissionsudkastet i sin § 49, stk. 2, (jfr. også martsforslagets § 62, stk. 2) lod skattepligten af bosloddens indkomst påhvile den længstlevende ægtefælle. Den i nærværende forslag valgte løsning må antages at indebære betydelige fordele i praktisk henseende. Spørgsmålet om, i hvilket omfang den længstlevende ægtefælle er berettiget til at kræve, at skat, som er eller vil blive pålignet ægtefællen af dens andel af fællesboets indkomst, tages i betragtning ved boets opgørelse, er i gældende praksis særdeles tvivlsomt og frembyder rent bortset herfra i høj grad praktiske vanskeligheder, bl. a. fordi ægtefællens skattetilsvær ikke kan forudsættes at kunne beregnes med nogen nøjagtighed på et sådant tidspunkt, at det er muligt at tage det i betragtning. Ved at lade dødsboet — i det omfang, hvori det skal beskattes af fællesboindtægt, d. v. s. i offentligt skiftede boer indtil den endelige opgørelse (eller boets udlevering til privat skifte eller hensiddens i uskiftet bo), i privat skiftede boer indtil dødsfaldet — overtage skattepligten af hele fællesboindtægten løses dette spørgsmål derved, at skatten af ægtefællens indtægt af bosloddens pålignes og opkræves i forbindelse med bobehandlingen. At nævnte skat i privat skiftede boer skal opkræves hos og udredes af ægtefællen, jfr. § 75, stk. 3, er naturligt og danner ingen hindring for at tage den i betragtning ved bodelingen.

Den længstlevende ægtefælle, der overtager fællesboet til hensiddens i uskiftet bo, skal naturligvis